

Amtet med Halvdelen hver. Under disse Forhold kan man altsaa antage, at hvis de 60,000 Kr. ikke slaa til, hvad der er Udsigt til, at de ikke gøre, saa vil — hvis det, der staar her i Andragendet holder Stik — Resten blive ydet af Sognekommunen og Amtet, saa der er jo Sikkerhed for, at der virkelig kan blive anlagt en Havn paa det paagældende Sted for de Penge, der gives af Statskassen plus dem, der ville være nødvendige derudover, og som de ville give derovre. Og da Finansudvalget saavel som det høje Ting altid stiller sig velvillig til Havneanlæg og ønsker at gavne Fiskeriforholdene, saa have vi i Finansudvalget ment, at vi kunne anbefale det høje Ting at henvise dette Andragende til den højtærede Indenrigsminister.

Vi komme saa til Andragendet under Nr. 41. Det er fra Brødrene Johannes og Nicolaj Vermehren om Udvirkning af Tiladelse til, at der paa Statsbanen bliver holdt en Prøve med et af dem konstrueret Apparat til Forebyggelse af Togsammenstød paa Stationer. Siden Gentoftelykken og flere andre Ulykker, der ere skete i vort Land, har man i høj Grad haft Opmærksomheden henvendt paa, at slige Ulykker, i alt Fald i det væsentlige, kunde forebygges, skønt jeg indrømmer, at naar Personalet ikke gør deres Pligt, saa er det virkelig ikke godt at sikre sig mod saadanne Ulykker, thi det er jo for en stor Del af Personalet, det afhænger, om det overhovedet er muligt. Naar nu Finansudvalget er blevet enigt om at henvise dette Andragende fra disse tvende Brødre til Indenrigsministerens Overvejelse, saa maa jeg paa Udvalgets Vegne udtale, at det er jo naturligvis ikke Finansudvalgets Mening specielt at ville blande sig i og dømme om, hvorvidt dette Apparat, som de Herrer Vermehren have løvet, er det ene rigtige, og om det i det hele taget er praktisk. Vi mangle i Finansudvalget Forudsætningen for paa nogen Maade at optræde som teknisk sagkyndige. Naar jeg tillader mig paa Udvalgets Vegne at anbefale denne Sag, saa er det ikke, fordi vi saadan specielt ville tage Parti for Brødrene Vermehren, men det, vi ved Hensynet ville, er, at vi ønske — og det bede vi Tinget hjælpe os med — at sige til Ministeren, som jo er den højeste Chef for Banerne, at det ikke er vor Mening, at ethvert Forslag, som kommer fra danske Mænd om saadanne Ting, straks pure skal afvises, og at man siger: det ville vi ikke have med at gøre, det gide vi ikke undersøge, vi ville derimod se os om i Udland-

det for at se, hvad vi der kunne opdage, og om vi der kunne finde en eller anden Ting, som kan vise sig praktisk, men vi ville ikke have noget at gøre med at undersøge, hvad danske Mænd komme med. Vor Mening med Henstillingen er, at naar der fra danske Mænd kommer Forslag, ved hvilke der da er nogen Sandsynlighed for, at der er noget i dem, saa ønske vi, at det skal undersøges, om de virkelig ere praktiske og kunne bruges. Thi naar danske Mænd gøre en Opfindelse, der er Brug for, og som der er noget i, hvorfor i al Verden skulle vi saa ikke se at benytte den, og hvorfor i al Verden skulde Baneadministrationen saa have Lov til uden videre rask væk at vise det fra sig og sige: det ville vi ikke have noget at gøre med, vi ville derimod se os om i Udlandet, om der er kommet noget frem. Det er udtrykkelig blevet mig paalagt af Finansudvalget at motivere Andragendet paa den Maade, og det er da ogsaa for saa vidt en Selvfølge, da vi paa ingen Maade i Finansudvalget give os ud for at være teknisk sagkyndige og at kunne dømme de stridende sagkyndige Parter imellem, men vi synes nok, at der kunde være Grund for Baneadministrationen til at undersøge adskillige Ting, som den ikke har villet undersøge.

Det næste Andragende er det, der er opført under Nr. 44. Det er jo en meget gammel Bekendt, som vi have haft for mange Gange her i Tinget, og det havde vi da ogsaa under Finanslovens 2den Behandling, hvor Rigsdagsmanden for den paagældende Kreds, hvor dette Billetsalgsted ligger, havde stillet et Ændringsforslag og faaet Sagen bragt under Omtale. I Fjor, da Andragendet var for, udtalte Ministeren sig saa velvillig for det, at man havde Grund til at antage, at han i Aar allerede ved Begyndelsen af Samlingen vilde have givet Tegn fra sig om, at nu var Sagen moden til, at Beboerne endelig kunde faa dette Krav opfyldt. Det er imidlertid ikke sket; men den paagældende Rigsdagsmand har som sagt fremsat Sagen ved Finanslovens 2den Behandling, og Ministeren udtalte sig ogsaa da meget velvillig om den. Jeg skal ikke spille mange Ord paa denne mange Gange og efter min Mening meget vel motiverede Sag. Jeg haaber, efter hvad jeg har hørt ad anden Vej, at inden vi forlade denne Samling, skulle vi nok faa at se, at Ministeren skiller sig af med denne Sag, thi vi have den endnu stadig paa Dagsordenen, og jeg kan forsikre den ærede Minister, at han kan lige